



*Zánkai és
Balatonszepezdi
Református
Gyülekezet*
Bereczky Zoltán
2021.augusztus 1.

Máté 13:24-30 Más példázatot is adott eléjük, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, a ki az ő földébe jó magot vetett; De mikor az emberek alusznak vala, eljőve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne. Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is. A gazda szolgálai pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly? Ő pedig monda nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgálai pedig mondának néki: Akarod-é tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. **Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbé.**

Minden évben Balatonra utazva élvezzük tavasszal a zöld, nyár felé pedig aranyló búzatáblákat. Nem véletlen, hogy a reménységet is a fűzöldhöz és az aranyló színhez kötötték. A zsenge gabonaszálak a jövődőt hordozzák magukban. Az **első zsenge** az a lágy, friss gabonahajtás, ami már áprilisban, májusban fogyasztható. Amióta általánossá vált az élelmiszertartósítás: a szárítás, sózás, fagyasztás, a különböző vegyszeres kezelések, már senki sem figyel az első zsenge, a zöldellő gabonamezőre. A hosszú, ínséges, egyhangú tél után, vagy éppen a száraz évszak után megjelenik az ÉLET első jele, szárba szökik, s táplálja az embereket, állatokat s az egész természetet. A május és a június eleje, a nyárelő a reménység, az élet, a gyarapodás időszaka. **Jézust** az első zsenge is nevezzük.

Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbé.



Az aranyló búzamezők a kovászos dagasztott kerényerek ízét idézi fel bennünk. Most nagyon nagy szárazság van, de bennünk van a megnyugvás, hogy az idej gabonaszemek már jórészt magtárakban vannak, az aratáson is túl vagyunk és a szemünkben ott van a búzatáblák megnyugtató emléke. **Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbé.**





Közben tudjuk, hogy a gabonának, az életnek sokféle ellensége van. Eleinte észre sem lehet venni, de egyszer csak a gabonát ellepi a konkoly. A búza lassanként megszökül, a konkoly pedig méregzölden elhatalmasodik. **Szép a konkoly, különösen városi szemmel nézve, csak egy hibája van, hogy nem ehető, sőt még azt is megfojtja, ami ehető. Él önmagában, önmagának, s közben elfoglal mindent, hogy azután megfertőzve az egész táblát, oda évekig ne lehessen gabonát vetni. Ilyen az életünk is. Már majdnem minden sikerül, amikor egyszer csak előkerül valami rossz, ami tönkretesz mindent. Hisztizik az aranyos unoka, pihenés helyett mindenki a telefonját nyomkodja, és amikor már minden rendben van, akkor eldugul a mosdó ... **Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrőmbé.****

A búza és a konkoly közül vajon te magad melyik vagy? **Mind azt gondoljuk, hogy Én a búza vagyok, a másik, az ellenségem pedig a konkoly.** Úgy gondoljuk magunkról, hogy mi azért aránylag - de sokszor lehet ezt a szót hallani - jók vagyunk, a lehetőségekhez képest tisztességesek. Mi a jót képviseljük, mi nem lehetünk a konkoly. Közben a legádázabb ellenségünk, családon kívül és belül ugyanezt gondolja és ugyanezt érzi, ugyanúgy gondolkodik, mint mi. Csakis a másik fél lehet a konkoly, a rossz.

Igy van ez a családokkal, a különböző felekezetekkel is. Sokan biztosak abban, hogy a másik valláson lévő tévedésben van, elkárhozik. Mindenfajta közösség, a különböző népek is azt gondolják, hogy ők, az övék az igazi, mindenki más hitványabb, bűnösebb, konkolyszerű. **Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrőmbé.**

Pedig eredetileg minden rendben volt. A gondos gazda jó földbe, jó magot vetett. Igen, mi is úgy érezzük, hogy jó földbe, jó magot vetettünk. **Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrőmbé.**

A Kárpát-medence, ahol születünk, élünk, amit hazánknak vallunk, nagyon is alkalmas az életre. Végigutazva az Alföldön, a hegyekben s a völgyekben lehet csak igazán felfedezni, hogy mennyire jókedvében teremtette Isten ezt a helyet. Mégis talán a világ leghuzatosabb helyén élünk. Itt a környékünkön robbant ki a legtöbb háború törzsek, birodalmak, fejedelemségek, egyházak, világhatalmi rendszerek között. A föld jó, az itt élő nemzetek, népek jó szándékúak, mégis mindig jön valaki és elveti a gyűlölködés magját. Majd mások jönnek, és a gyűlölködők ellen fordulnak. Egy idő után pedig nem lehet tudni, hogy is kezdődött mindez.

A reformáció a konkoly ellen indult meg, joggal, mondjuk mi, reformátusok. Az ellenreformáció megint azzal a kiáltással indult, hogy irtsuk ki a konkolyt. Szerencsére Bethlen Gábor erdélyi fejedelem és Pázmány Péter voltak olyan bölcsek, hogy a nemzet, a

haza, az élet megmaradásáért Jézusban össze tudtak fogni, s az ellenségeskedést felfüggesztették. Minden évszázdban volt búza-konkoly vita. Mindig mindenki a konkolyt akarta kiirtani, s ezzel a szóval öltek, s rövidítettek meg másokat. Most is ezt teszi mindenki. **Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe.**



Ma Európa konkolyai vagyunk. Nem csak a magyar nemzet, hanem egész Közép-Európa. A nyugaton élő ismerőseink elborzadva kérdezik, hogy hogyan vagytok képesek élni abban a rettenetes konkolyságban? Mi ugyan ezt kérdezzük: Hogyan vagytok képesek élni annyi hazudságban és árulásban? **Mi az igazság?** A törvény, amit követünk az Istentől van, vagy nem. Az életet szolgálja, vagy a halált? Az az út, amin egy-egy család, nemzet közösség halad az az élet felé visz, vagy a halál felé? Kedves Európa ezt kell keresztyénként vizsgálni itt is, ott is, sőt még tőlünk keletebbre is.

A búza és a konkoly között az a különbség, hogy a búza az életet őrzi magában, a konkoly pedig az elmúlást. Az igazi keresztyén ember, aki valóban Krisztus követő, azt az ítéletet, hogy ki a konkoly és ki nem, az Istenre bízta. **Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe.**

Nehéz eldönteni, mi a **helyes** és mi nem. Megint a magyar nyelv kifejezőerejére kell bízunk magunkat. A konkoly a búza **helyén** van. Elfoglalja a helyét, elveszi előle a tápanyagot, **helyette** akar búzának látszani. Ha tehát úgy gondolkodunk, ahogyan a nyelvünk sugallja, akkor már nem feltétlenül maga a konkoly növény rossz, **hanem rossz helyen van.** A búza a helyes, a jó helyén. Így érthető, hogy Isten sokszor meghagyja a rossznak tűnő dolgokat - Istennek gondolatai lehetnek mások, mint a mieink. Nem a mi dolgunk kimondani, hogy valami jó vagy rossz, ezt Isten fogja megtenni. Nincsen önmagában káros állat vagy növény, esetleg rossz helyen van. Ezt kell felfedezni életünkben, meglátni, mi van jó helyen és mi van rossz helyen, s hogy majd Isten szeretetével, kegyelmével megítéli mindezeket.

És az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: "Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessétek, a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe."Hagyni kell a másikat is, nem szabad eltiporni magunk körül mindent. Persze azért nem szabad mindent szó nélkül hagynunk. A példázatban a szolgák figyelmeztették a gazdát arra, hogy tele van konkollyal a búza, hogy veszélyben van az egész termés, s ezzel a jövő oda lehet.



Mindezek közben életünk viharában érezzük, hogy valami azért hiányzik nekünk keresztényeknek. Jézus Krisztus valóságos jelenléte. Megteszünk mindent, hogy újra és újra itt legyen mellettünk, de tudjuk, hogy a magunk ereje kevés ahhoz, hogy elérjük őt.

Ez mindig így volt. A tanítványok például csónakon, vagy inkább jó erős evezős halászhajón akartak Jézushoz menni, de nagyon erős szembe szél volt és nem tudtak eljutni hozzá. Mi igazán tudjuk, mi az a vihar és mi az a szél, mert a balatoni viharokban nem lehet széllal szemben evezni. Akkoriban nem volt tőkesúly és éles élű orrvitorla, így lehetetlen volt széllal szemben vitorlázni. A profi tanítványok NEM TUDTAK A SAJÁT EREJÜKBŐL JÉZUSHOZ MENNI a viharban, ráadásul nem működött a vizimentő szolgálat sem. JÉZUS MENT ODA hozzájuk a vizen. S a vihar lecsendesedett. Nem szabad abbahagyni az evezést, és biztosnak kell lenni abban, hogy Jézus újra megérkezik az életünkbe...